

Nekrolog över Tintomara

En som verkligen levde har gått ur tiden.
Tintomara är död men
också även borta.
En fri ande har somnat in.
Nu kommer hon åtminstone vara i himlen
eller i helvetet.
Eller kanske snarare på Gamla kyrkogården,
lät Darwin hälsa under religionsundervisningen.

Tintomara hade skrivit till oss.
Jag kan inte andas.
Behandlingen mot
 normativiteten
biter inte.
Jag vill dö här
begravd under folkmassans fotspår
i vinternatten.

Och jag minns när vi stod vid ruinen efter Babels torn och
betraktade solen gå upp över språken
människans nyfödda främlingskap.
Lättnaden bor i att läsa tyngden,
viskade hon då,
och undrade om jag ville byta sinnestillstånd med henne.

Kan man kalla detta massgrav
denna plats med tal och tecken på liv
det hon nu lämnar?
Här är skyltat till skyltar till överlevnaden.
Men ända till slutet saknade hon namn.

Efter sig lämnar Tintomara inget annat än
familjemedlemmar, dövtumma,
vissheten om en väg att vandra
och en vädjan om förståelse.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lemuel Gulliver med Poeter.se id #29687 innehar upphovsrätten